

IN DE LAVABO

*Het zit vanbinnen,
en ook vanbuiten.*

Erik Segers

In de lavabo

2020 Good Stuff! Books Antwerpen

© 2020 Good Stuff! Books, Erik Segers

www.goodstuffbooks.be

Good Stuff! CommV

Kontich, Antwerpen

Ontwerp cover: Sigrid Vanhoutte

Foto cover: Erik Segers

Foto auteur: Sigrid Vanhoutte

Redactie en lay-out: Good Stuff! Text & Graphix

Met dank aan proeflezer Patrick Bockstael

Eerste druk december 2020

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 8298 715 7

NUR 301

D/2020/14.210/04

In de lavabo, o-o, o-o.

***

Masturberen is ook een mogelijkheid.

***

Het nieuwe normaal is niet meer normaal.

Lopende zaken lopen niet weg.

1

De lavabo in de hoek

In de lavabo dan maar, dacht Floris. Dat kan ook. Hij rukte aan z'n roede en kreunde bij het lossen van z'n kwakje. Het sijpelde traag door het gaatje van de mooie, koperen waskom die in de hoek van z'n kamer stond. Een pronkstuk in de rommelige ruimte waar hij nu al maanden niet meer uit was geweest. Z'n hele leven speelde zich af op amper twintig vierkante meter. Ooit was het anders geweest. Maar sinds corona was alles veranderd en zou niks nog zijn zoals vroeger. Dat was misschien nog zo slecht niet, want er waren dingen gebeurd die het daglicht schuwden en die best nooit meer opnieuw zouden gebeuren.

Floris spoelde z'n slappe maar voldane jongeheer met stromend water af, borg hem op in z'n zwarte boxersshort en spoelde de lavabo met veel water en een beetje dettol. Een mens moet voorzichtig zijn, dacht hij. Virussen kruipen soms waar het bloed niet gaan kan. Rare kronkels in z'n hoofd, maar dat was al een tijdje zo. Er was dan ook van alles aan de hand in z'n bovenkamer. Gelukkig voelde hij zich veilig in z'n huurkamer op de vijfde verdieping van een herenhuis in de stad. Redelijk veilig. Want de virussen lagen overal op de loer. Niet alleen de coronavirussen, maar ook de virussen uit z'n jeugd jaren

waar geen dettol tegen opgewassen was. Als hij sombere gedachten kreeg, wist hij zichzelf op te beuren met een sigaretje, zelf gerold en soms met een vleugje wiet erbij, of met een verkwikkend rukpartijtje. Masturberen is ook een mogelijkheid, dacht hij dan. Het was een oude gedachte die hij vaak vernieuwde. Bij gebrek aan een lief wist hij goed zichzelf te bevredigen. Dat deed hij dan ook geregeld. Meestal veegde hij z'n zaadlozing weg met z'n zakdoek, of een afgescheurd velletje van de keukenrol. Maar vandaag was anders. Want de keukenrol was op en de propere zakdoeken waren allemaal in de was. Wc-papier had ook gekund. Maar zelfs dat was tijdelijk niet voorradig. Ja, de coronacrisis sloeg op alle fronten lelijk toe. Grote boodschappen kon hij voorlopig dus niet doen. Voor het lozen van zaad was de lavabo een ideale uitweg, vond hij. Urineren kon hij in het toilet dat achter een gordijn in de kamer stond. Vreemde schikking, maar 't was dan ook geen gewone kamer. Een goedkope kamer, de goedkoopste die hij had kunnen vinden. Hij zou eens moeten zoeken naar een andere woonplek, zoals hij ook eens zou moeten zoeken naar een ander lief, een andere stamkroeg, een andere dokter, een andere levenswandel. Stond allemaal op de planning. Voor hem waren het lopende zaken, en die lopen niet weg, dacht hij. En dat had hij helemaal juist gedacht. Zelf liep hij ook niet weg. Een paar meter ijsberen in z'n kamer, meer deed hij niet. Meer behoefde hij niet. Voorlopig. Tot een en ander was opgelost en hij z'n kamer weer zou durven te verlaten. Maar dat was nu nog niet aan de orde, nog lang niet.

Nog één keer waste hij z'n handen. Eerst met zeep en dan met dettol. Hij zong: 'Happy birthday to me, happy birthday to me, happy birthday, dear Floris, happy birthday to me.' Hij haalde diep adem en riep tien keer

‘hiep hiep hiep hoera!’ Ondertussen wreef hij z’n vingers over elkaar, spoelde ze onder het warme water, zingend van geluk. Of ongeluk. Het was eerder het laatste.

Er werd op de deur geklopt. ‘Binnen!’ riep Floris. Hij wist wie het was. Als er op de deur werd geklopt, was het altijd z’n buurmeisje Fran. Een schattig ding. Misschien wel iets voor hem, maar nu niet.

Fran stak haar hoofd door de kier van de deur die ze had geopend en vroeg: ‘Ben jij jarig, Floris?’

Hij schudde het hoofd: ‘Nee, ik zing gewoon ‘Happy Birthday’ tijdens het handen wassen. Heb ik zo geleerd. Dat liedje duurt net lang genoeg om je handen voldoende te reinigen en eventuele virussen te verwijderen.’

‘Is dat zo?’ vroeg ze.

‘Geen idee, maar ik doe het gewoon. Een mens moet iets doen. Ik heb ergens gelezen dat je minstens twintig seconden je handen moeten wassen, en ‘Happy Birthday,’ zoals ik het zing, duurt zeker dertig seconden. Zo ben ik helemaal safe, denk ik dan maar. Plus, ik word er vrolijk van.’

‘Je ziet er niet zo vrolijk uit, Floris,’ zei Fran, die de kamer wilde binnenkomen.

‘Nee!’ riep Floris. ‘Blijf daar. We mogen geen contact hebben. Ik wil minstens anderhalve meter van mensen blijven, liefst twee meter. Voor alle zekerheid.’

‘Zekerheid bestaat niet. Zoveel is zeker. Maar toch wil een mens op z’n minst de illusie van een grammetje zekerheid. Dat heb ik eens gelezen in een goed boek,’ zei Fran.

‘Ja, heb ik ook gelezen,’ zei Floris. ‘Stond in de openingsparagraaf van *Ik ging naar de dokter*. Schitterend boek, da’s waar. Misschien moet ik dat ook maar eens doen: naar de dokter gaan.’

‘Ik dacht dat je niet buiten durfde te komen?’

‘Da’s ook al waar,’ zei Floris. ‘Misschien moet ik de dokter vragen of hij naar hier wil komen.’

‘Ben je ziek?’

‘Nee, maar ik zie er niet zo vrolijk uit, naar het schijnt. Heb ik onlangs toch iemand horen zeggen.’

Fran lachte. Ze vond hem wel grappig, ook al was hij niet zo vrolijk. Ze kende hem eigenlijk nog niet zo goed. Misschien wilde ze hem wel beter leren kennen. Ze vond hem aardig. En ze vond hem sexy in z’n boxersshort. En dat zei ze dan ook: ‘Je bent sexy.’

‘Sorry, geen zin in seks nu,’ zei Floris nogal koel. ‘Ik heb me net afgetrokken boven de lavabo.’

Fran schrok van z’n intieme mededeling. Maar ze waardeerde z’n eerlijkheid. ‘Goed zo,’ zei ze. ‘Als je wilt dat ik je de volgende keer een handje help.’

Nu moest Floris lachen. ‘Ik zal eraan denken als ik de nood weer eens voel opkomen,’ zei hij.

‘Als de nood het hoogst is, dan is Fran nabij,’ zei het meisje.

‘I know,’ zei Floris. ‘Ik weet je wel te vinden, in de kamer hiernaast.’

‘Heb je m’n nummer?’

‘De kamer hiernaast, het nummer hoef ik niet te kennen. Ik vind je wel.’

‘Maar je komt je kamer toch niet uit? Of toch weer wel?’

‘Nee, voorlopig niet,’ zei Floris. ‘Ik vertrouw het niet. Dat virus zit nog overal. Ik moet oppassen. Ik wil niet besmet raken.’

‘Ook niet door mij?’ probeerde het buurmeisje, dat eigenlijk al een tijdje een oogje had op haar buurjongen.

‘Ik weet dat jij geen virus bent,’ zei Floris. ‘Maar misschien ben je wel drager van het coronavirus of een ander, misschien nog gevaarlijker virus.’

‘Het levensvirus?’

‘Ja,’ zei Floris. ‘Het leven is een groot virus...’ Hij zweeg plots, dacht na, wuifde met z’n handen.

‘Wil je dat ik wegga?’

Hij knikte en zei stilletjes: ‘Tot later, Fran. Ik heb nood aan rust en stilte.’

‘Ik zal m’n gsm-nummer straks onder de deur schuiven,’ zei ze. ‘Als je me nodig hebt, bel me.’

‘Dank je wel, buurmeisje,’ zei Floris. ‘Da’s heel lief van jou. Maar ik wil nog even in m’n bubbel blijven. Voorlopig mag ik niemand daarin toelaten. Ik heb hier alles wat ik nodig heb, of toch de meest noodzakelijke dingen. En je kent nu m’n geheimpje: als de nood het hoogst is, dan heb ik m’n mooie lavabo.’

‘En je toilet achter het gordijn, daar kan het toch ook, niet?’ zei Fran.

‘Zeker, liefste Fran,’ zei Floris. ‘Maar er is een reden waarom dit toilet achter een gordijn staat.’

‘Ongetwijfeld, alles heeft z’n reden. Maar waarom ben jij zo gek op je lavabo?’

‘Het is iets dat in mij zit,’ zei Floris. ‘En er is iets dat in die lavabo zit. Het zit vanbinnen, en ook vanbuiten.’

‘Hoezo?’

‘In de lavabo, o-o, o-o,’ zei Floris op een zangerig toontje. ‘Adios!’ Hij wuifde z’n buurmeisje uit. Ze vertrok met stille trom en neuriede: ‘In de lavabo, o-o, o-o...’

Zoetjesaan bakt de haring bruin.

2

Het bed aan de deur

In de lavabo zou hij nog vaker z'n ding doen. Vele dingen: handen wassen, kwakjes wegspoelen, etensresten uitspuwen. Z'n afwas deed hij er ook wel vaak, want de spoelbak in z'n keukentje was niet aangesloten op de afvoerleiding. Daar stond gewoon een emmer onder, die hij dan moest uitgieten als die vol was. Niet zo handig. En dus waste hij meestal af in de lavabo. Soms dronk hij ook water van het mooie kraantje. Een overvloed aan mogelijkheden biedt zo'n lavabo, dacht Floris, terwijl hij naar het koperen kunstwerkje keek vanop z'n bed. Hij lag er rustig te bekomen van het klaarkomen en het fijne gesprekje met z'n buurmeisje. Vanop z'n bed had hij een mooi uitzicht op z'n kamer die vijf meter breed en vier meter lang was. Of omgekeerd. Wie zal zeggen wat de breedte en wat de lengte is? Maakt ook niks uit. Alles is relatief, het ene al wat meer dan het andere, dacht Floris. Z'n boxershorts had hij uitgetrokken, hij had een pyjama-broek aangetrokken. Dat was hoogst uitzonderlijk, want meestal sliep hij naakt. Maar vandaag niet. Hij voelde een behoefte om een pyjama te dragen, alsof hij bang was om naakt in z'n bed te liggen. Was hij bang voor Fran? Bang dat ze weer z'n kamer zou binnenkomen? Eigenlijk niet. Hij had de deur op slot kunnen doen. Maar dat deed

hij niet. Vandaag leek een pyjama hem meer veiligheid te bieden. Een vals gevoel van veiligheid, dat besefte hij ook wel. Maar soms zijn valse gevoelens nog van de slechtste niet.

Het bed stond dicht bij de deur. Zo goed als aan de deur. Vanop z'n bed kon hij de deur aanraken, de sleutel omdraaien, en mocht hij daar zin in hebben: op de deur trommelen met z'n vingers. Maar die zin had hij nog nooit gehad. Z'n vingers hadden eerder zin in andere dingen, zoals: schrijven, tikken op de computer, tanden poetsen, handen wassen, aan z'n flieter trekken. Hij keek naar de deur en naar z'n vingers en vroeg zich af welk commando z'n hersenen zouden geven. Hij liet zich over aan z'n instincten. Maar er gebeurde niks. Z'n vingers bewogen niet. Net zoals de deur die dicht bleef.

Plots vloog de deur open met een dreun van jewelste. Een roze olifant met veel te kleine flapootjes stormde de kamer binnen, gevolgd door een kudde donkergrijze babyolifantjes die er vrij normaal uitzagen, behalve dan hun poten die door hun vreemde vorm enigszins als abnormaal konden worden bestempeld. Het waren slurfpoten, of pootslurven, zoals je wilt. Poten dus die eruitzagen als slurven en zich ook als dusdanig gedroegen. Stevigheid boden die slurfpoten niet, waardoor de olifantjes constant door hun poten zakten. Of door hun slurven, het is maar hoe je het bekijkt

Floris bleef er verrassend rustig bij, hij keek zelfs niet op naar de bende dikhuiden die er een behoorlijk boeltje van maakten. De jongeman die onder z'n dekbed lag, stoorde zich hoegenaamd niet aan het Dali-achtige tafereel dat zich in z'n kamer afspeelde. Hij was in dromenland, zoveel was wel duidelijk. Tot hij met een gil wakker schoot en riep: 'Nee, dat wil ik niet. Ga weg. Ik

wil sterk zijn. Stevig en...' Daarmee hield z'n verwarde woordenvloed op.

Het buurmeisje kwam z'n kamer binnen. 'Wat is er Floris?' vroeg ze met een bedenkelijk maar wel lief snoetje.

'Ga weg, Fran,' zei Floris. 'Ga allemaal weg. Olifanten op slappe poten, ingezakte slurven, weg, weg, wég.'

'Had je een nare droom?' vroeg het meisje dat redelijk schaars gekleed was. Ze had enkel een slipje aan. Haar borsten waren zedig bedekt door haar lange haren die naar voren bengelden en als een natuurlijke bloes fungeerden, een aantrekkelijke doorkijkbloes.

'Nee,' loog Floris. 'Ik was gewoon aan het slapen. Ik weet niet waarom ik ben wakker geworden. Misschien omdat jij bent binnengekomen. Ik droomde van jonge olifantjes, geloof ik. Die kwamen hier met hun slurf drinken uit m'n lavabo. Zoiets moet het geweest zijn, denk ik. Of iets anders. Alles kan in een droom. En helaas kan tegenwoordig ook alles in de werkelijkheid. Kijk naar buiten, de straat loopt vol met aliens met mondmaskers. Ik zie geen normale mensen meer.'

'Kijk eens naar mij,' zei Fran. 'Wat zie je?'

Floris wreef de slaap en de laatste restjes droom uit z'n ogen en bekeek het meisje van top tot teen, en dan weer van teen tot top. 'Je ziet er top uit,' zei hij. 'Als een mooi babyolifantje. Maar dan niet grijs, maar eerder roze. Ja, misschien was jij de roze olifant die ik in m'n droom zag.'

'Dus toch een nare droom? Want je gilde zo luid dat ik ervan wakker werd.'

'Nee, hoor. Het was een roze olifant, dat weet ik zeker, maar 't was geen nare olifant. Een lief beest met een rijtje baby'tjes in z'n kielzog, voor zover ik het me nog

herinner. In elk geval: schattig allemaal. Maak je maar geen zorgen, Fran. Ik gilde gewoon van schattigheid.'

'Rare uitleg, ik geloof je niet, Floris. Je verbergt iets. Je houdt iets achter. Je hebt geheimen voor mij.'

'Uiteraard heb ik geheimen, voor jou, voor iedereen. M'n geheimen hou ik voor mij. Alleen zo blijven het geheimen, toch?'

'Ja, je hebt een punt,' zei het bijna naakte meisje dat verleidelijk in de deuropening stond, op zo'n anderhalve meter van Floris.

'We hebben allemaal punten en we hebben allemaal geheimen,' zei Floris. 'Die punten laten we soms zien, maar soms houden we ze liever geheim.'

Fran zag Floris naar haar bedekte borsten staren en zei: 'Wil je nu eigenlijk zeggen dat je mijn punten graag zou willen zien? Vind je dat ik ze geheim hou? Wil je dat ik m'n haar even naar achteren gooi dan?'

Floris schudde heftig het hoofd: 'Nee, lieve Fran, ik bedoelde niks dubbelzinnigs naar jou toe. Ik ben ervan overtuigd dat je mooie borsten hebt en misschien wil ik die later weleens zien, maar nu niet. Het is er de gepaste tijd niet voor.'

'Wat bedoel je? Je zegt vreemde dingen, Floris. Ik vind jou een leuke jongen, ik wil je graag beter leren kennen. Ik ben zeker niet preuts. Dat mag je zeker niet denken.'

'Dat denk ik ook niet, Fran. Ik denk heel andere dingen.'

'Zoals?'

'Ik kan er moeilijk over praten. Het zijn dan ook moeilijke en vreemde tijden.'

'Door corona, bedoel je?'

‘Ja, corona maakt alles nog moeilijker, nog complexer en nog uitzichtlozer.’

‘Ben je depri?’

‘Wie weet,’ zuchtte Floris. ‘Als ik maar geen corona heb. Dat zou ik niet overleven.’

‘Je bent toch nog jong, jouw immuniteit kan zo’n coronavirusje wel de baas.’

‘Ik denk het niet,’ zei Floris. ‘Jij kent m’n verleden niet. Ik heb al erge dingen meegemaakt.’

‘Vertel ‘ns,’ zei Fran. Ze kwam op de rand van het bed zitten. Floris schoof een halve meter achteruit en zei: ‘Niet zo dicht, lieve Fran.’ Hij begon zachtjes te wenen, hield z’n handen als een mondk masker voor z’n gezicht.

Fran streelde z’n voeten die vanonder het dekbed kwamen piepen. ‘Alles komt goed,’ zei ze. ‘Wil je dat ik hier bij jou kom slapen? Ik wil gerust in jouw bubbel komen en jij mag in die van mij.’

‘Klinkt aanlokkelijk,’ zei Floris. ‘Ik wil wel in jouw bubbel komen, diep in jouw roze bubbel.’ Hij veegde z’n tranen droog en keek naar het meisje dat achterover leunde tegen de muur. Haar lange haren schoven opzij, zodat Floris haar borsten kon zien. ‘Je bent mooi,’ zei hij. ‘Ik zou je willen aanraken...’

‘Je mag me aanraken, graag zelfs,’ zei Fran, die haar naakte borsten naar voren duwde.

‘Zo ben je dicht genoeg,’ zei Floris. ‘Ik heb je verleidingsspelletje wel door. Je denkt waarschijnlijk: zoetjesaan bakt de haring bruin.’

‘Eh? Wat zeg je nu?’

‘Zoetjesaan bakt de haring bruin. Da’s iets van vroeger. M’n moeder zei dat weleens. En ik zeg dat ook weleens. Ja, de dingen uit m’n verleden komen steeds vaker terug. Ik weet ook niet hoe dat komt.’

‘Jij hebt hulp nodig, Floris. Je moet dringend eens uit je kot komen. Als je wilt, wil ik je daar wel een handje mee helpen.’

‘Laat je handjes maar waar ze zijn,’ zei Floris. ‘Ga nu maar Fran. Ik wil slapen. Hier op m’n bed aan de deur is alles goed.’

‘Slaapwel dan, Floris,’ zei Fran. Ze wilde hem een kus geven, maar dat kon uiteraard niet.

‘Slaapwel, Fran,’ zei Floris. ‘Tot morgen. Als het God en de coronavirussen belieft.’

‘Je mag zo bang niet zijn, jongen,’ zei Fran. ‘Er is geen reden om bang te zijn.’

‘Er zijn veel redenen om bang te zijn, heel bang. Maar dat snap jij niet, omdat je veel dingen niet weet.’

‘Ik wil ’t graag weten. En ik weet ook meer dan jij denkt te weten.’

‘Nee, Fran. Ik weet dat je ’t goed voorhebt met mij, dat je me wilt helpen, dat je me zelfs een handje wilt helpen bij het masturberen.’

‘Bij andere dingen ook, hè,’ zei ze snel.

Hij keek haar zwijgend aan.

‘Of wil je dat ik nú even een handje help?’ vroeg ze, met een ondeugend glimlachje. Dat verdween snel toen ze Floris z’n gezicht zag grijs worden en verkrampen alsof hij een pijnscheut kreeg. ‘Wat scheelt er?’ vroeg ze bezorgd.

‘Pijn,’ zei Floris. ‘Het is de pijn van het zijn. Het is lijden in deze tijden van corona. En niemand kan me helpen.’

‘Ook ik niet?’

‘Jij misschien wel, morgen misschien.’

‘Zeker dat je niet wilt dat ik bij je blijf? Ik kan een paar kussens uit m’n kamer halen en hier op de grond slapen.’

Voor 't geval je weer een nare droom krijgt. Dan kan ik je sussen.'

'En kussen zeker?'

'Nee, wees gerust, dat doe ik niet,' zei Fran. 'Ik zou je wel willen kussen. Maar ik weet dat jij dat niet wilt.'

'Ik wil dat wel,' zei Floris. 'Maar ik mag dat niet doen. Het kan niet. Het zou onverantwoord zijn. Ik wil niet besmet worden.'

'Ik snap het, ik probeer het te snappen. Tot morgen dan.' Ze zwaaide naar Floris en verliet de kamer.

Floris richtte zich op en deed de deur op slot. Hier komen geen virussen binnen, dacht hij, en hij viel in een diepe en vredige slaap.